

Arrest

nr. 67 475 van 29 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. MAXWELL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2002 diende de verzoekende partij, gebruik makend van de naam A.M., een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 juli 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 27 juli 2006 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Kameroen.

Op 7 oktober 2006 huwt de verzoekende partij met de heer D.I., zogenaamd van Franse nationaliteit, te Kameroen.

Op 16 oktober 2006 dient de verzoekende partij een visumaanvraag tot gezinshereniging in, ditmaal gebruik makend van de naam A.T.A.E.M.

Op 7 november 2006 werd het visum type D ambtshalve afgeleverd.

Op 12 februari 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging als echtgenote van een burger van de Unie in.

Op 27 mei 2008 bleek dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met de heer D.I. en op 4 september 2009 scheidden zij uit de echt.

Op 12 juli 2007 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 16 november 2009 werd omgezet naar een C-kaart.

Uit een gerechtelijk onderzoek dat in 2011 werd gevoerd door de politie van Antwerpen bleek dat de ex-echtgenoot van de verzoekende partij, een Franse identiteitskaart en paspoort had bekomen op basis van een valse geboorteakte.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 10 mei 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Reden van de beslissing :

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht

De betrokken vreemdelinge is op 7.10.2006 gehuwd met D.(...), I.(...) geboren te Dakar op 17.01.1975 van Franse nationaliteit. Op basis van dit huwelijk diende zij op 07.11.06 een visumaanvraag in overeenkomstig het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Dit visum werd ambtshalve afgeleverd door de Belgische ambassade. Op 12.02.2007 diende zij een aanvraag vestiging in bij de stad Antwerpen als echtgenote van de EU onderdaan D.(...) I.(...). Op 12.07.07 verkrijgt zij een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze verblijfstitel werd op 16.11.2009 omgezet naar een C kaart. Het koppel scheidde op 04.09.09.

Op 23.02.2011 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een afschrift van het PV AN 21LB0153356/2011 opgesteld door de lokale politie Antwerpen waaruit blijkt dat betrokkene ex-echtgenoot in werkelijkheid geen onderdaan is van Frankrijk en hij op frauduleuze wijze Franse identiteitsdocumenten bekomen heeft. Zijn werkelijke identiteit en nationaliteit is bij de DVZ niet bekend.

De betrokkene heeft dus geen recht op vestiging in het Rijk op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15 12.1980 gezien zij in werkelijkheid niet gehuwd was met een EU burger maar met iemand die op frauduleuze wijze documenten van een lidstaat van de Unie bekomen heeft. Het feit dat het hierbij niet gaat om een persoonlijk bedrog door betrokkene doet niets af aan deze vaststelling. Het verblijfsrecht van D.(...), I.(...) werd op 25.02 2011 ingetrokken wegens fraude. Mevrouw haar verblijfsrecht is een afgeleid recht van het zijne. Gezien D.(...), I.(...) nooit recht heeft gehad op zijn verblijfstitel als EU onderdaan heeft mevrouw nooit recht gehad op een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met een EU onderdaan.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier van de betrokkene dat haar vingerafdrukken overeenkomen met de vingerafdrukken genomen bij de asielaanvraag van A.(...), M.(...) (geboren te Limbe op (...)1979 van Kameroenese nationaliteit) op 07.01.02. Ook de foto's komen overeen. A.(...), M.(...) heeft bij haar asielaanvraag een identiteitskaart van Kameroen voorgelegd met nummer SW2 075798. Op basis van deze identiteitskaart werd zij geïdentificeerd door de ambassade van Kameroen in België en werd door de ambassade op die identiteit een laissez-passer afgeleverd waardoor ze kon gerepatriëerd worden op 27.07.2006. Enkele maanden na deze repatriëring is ze onder de identiteit A.(...).T.(...) A.(...), E.(...) M.(...) met D.(...) I.(...) gehuwd. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in België van twee identiteiten bediend heeft en dat beide identiteiten ondersteund werden door Kameroense identiteitsdocumenten. Dit is pas aan het licht gekomen door het gerechtelijk onderzoek begin 2011 en heeft de betrokkene moedwillig verzwegen tegenover de DVZ. Het is met andere woorden niet duidelijk wat de werkelijke identiteit van de betrokkene is. Gezien voor geen van beide (ex-)echtlieden de identiteit vast staat is er geen zekerheid over de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte. De

betrokkene heeft dus valse of vervalste documenten gebruikt en misleidende informatie gegeven om haar verblijf in België te verkrijgen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht

De ex-echtgenoot van verzoekster, zijnde de heer I.(…), verblijft in België sinds 2005. Na 6 jaren beweert men dat de heer I.(…) valse franse identiteitsdocumenten zou hebben gebruikt.

Dat het hier gaat om onterechte beschuldigingen. Verwerende partij levert geen enkele bewijs van deze zogenaamde fraude gepleegd door de ex-echtgenoot van verzoekster.

Zij verwijst hierbij enkel naar het PV van de lokale politie Antwerpen.

Er wordt geen enkel bewijs geleverd van de fraude. Evenmin brengt men een veroordeling bij uitgesproken door de Correctionele rechtbank lastens de ex-echtgenoot van verzoekster.

Zelfs indien er sprake zou zijn van fraude, dan kan verzoekster hier niet voor gestraft worden, gezien het niet zou gaan om een persoonlijk bedrog van verzoekster.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1190, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W.1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij nooit recht heeft gehad op een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met een EU-onderdaan vermits zij in werkelijkheid niet gehuwd was met een EU-burger, maar met iemand die op frauduleuze wijze identiteitsdocumenten van een lidstaat van de Unie bekomen heeft en deze laatste derhalve nooit recht heeft gehad op een verblijfstitel als EU-onderdaan. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf valse of vervalste documenten heeft gebruikt en misleidende informatie heeft gegeven om haar verblijf in België te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 Wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4 De verzoekende partij uit kritiek op deze motivering en stelt dat het om onterechte beschuldigingen gaat, waarbij de verwerende partij geen enkel bewijs levert van fraude. Evenmin brengt de verwerende partij een veroordeling bij die werd uitgesproken door de correctionele rechtbank lastens de echtgenoot van de verzoekende partij. Zelfs indien er sprake zou zijn van fraude, kan de verzoekende partij hier niet voor worden gestraft, aangezien het niet zou gaan om een persoonlijk bedrog van de verzoekende partij.

2.5 Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad benadrukt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet stelt dat aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie een einde kan worden gesteld indien de burger van de Unie óf zijn

familieleden valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit verblijfsrecht. Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt niet dat de vreemdeling eerst strafrechtelijk dient te zijn veroordeeld voor fraude of het gebruik van valse stukken, noch dat de fraude persoonlijk aan het familielid, *in casu* de verzoekende partij, moet kunnen worden toegerekend.

De motivering van de bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het PV AN 21LB0153356/2011 opgesteld door de lokale politie van Antwerpen, aanwezig in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de ex-echtgenoot van de verzoekende partij in werkelijkheid geen onderdaan is van Frankrijk en hij op frauduleuze wijze Franse identiteitsdocumenten heeft bekomen. Hoewel de verzoekende partij van mening is dat het om onterechte beschuldigingen gaat, betwist zij de informatie vermeld in het PV niet noch toont zij aan dat de verwerende partij bijgevolg op basis van deze informatie niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Met de stelling dat de verzoekende partij niet voor fraude kan worden gestraft aangezien het niet zou gaan om een persoonlijk bedrog van de verzoekende partij, gaat zij overigens volledig voorbij aan het tweede deel van de in de bestreden beslissing gegeven motivering, met name dat de verzoekende partij zélf valse of vervalste documenten heeft gebruikt en misleidende informatie heeft gegeven om haar verblijf in België te verkrijgen. Zo werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van het administratief dossier in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij zich in België van twee identiteiten bediend heeft en dat beide identiteiten ondersteund werden door Kameroense identiteitsdocumenten, waardoor het niet duidelijk is wat de werkelijke identiteit is van de verzoekende partij. Bovendien is er evenmin zekerheid over de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte, gezien de identiteit van de verzoekende partij noch van haar ex-echtgenoot vaststaat.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS